

## Arrest

nr. 84 486 van 12 juli 2012  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 10 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché D. HANOULLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 23 september 2011, verklaart er zich op 27 september 2011 vluchteling.

1.2. Op 14 maart 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 15 maart 2012 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

## **"A. Feitenrelaas**

*U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het Orakzai Agency (FATA). Ongeveer dertig jaar geleden is uw familie verhuisd naar Peshawar (provincie KPK). U bent gehuwd en heeft vier kinderen. Uw gezin is in Peshawar gebleven. Sedert ongeveer tien jaar was u in overheidsdienst. U was de chauffeur van een 'administration officer'. U werkte in de regio.*

*Geregeld ging u uw neven in Orakzai bezoeken. Zij woonden met vrouwen en kinderen in het huis waar u ook ooit woonde. Op 26/12/2009 kregen uw neven het bezoek van de Taliban. Zij wilden van het huis een uitvalsbasis maken en gijzelden uw neven en hun gezin. Op 27/12/2009 hebben de Pakistaanse strijdkrachten het huis aangevallen. Zes leden van de Taliban en uw twee neven zijn daarbij om het leven gekomen. Omdat u in overheidsdienst werkte en af en toe in Orakzai kwam, meenden de Taliban dat u hen verraden had. Iets meer dan een week later kreeg u een dreigbrief van de Taliban. Zij schreven dat ze wraak zouden nemen voor de dood van hun collega-strijders. U vreesde voor uw leven en gedurende een maand dook u onder op verschillende plaatsen in Peshawar. In die periode kwamen de Taliban nog drie keer naar uw huis. Na een maand ging u naar Karachi waar u nog een nacht zou blijven. Vervolgens reisde u met een smokkelaar naar Iran, Turkije en zo naar Griekenland. Gedurende zeventien maanden verbleef u in Athene. Vervolgens bent u via Italië en Frankrijk naar België gekomen. Op 27/09/2011 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan.*

*U verklaart bij een terugkeer naar Pakistan de wraak van de Taliban te vrezen. Zij denken dat u hun schuilplaats in Orakzai verraden heeft.*

*Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, een certificaat van domicilie, een geboortecertificaat, een document in verband met uw aanstelling als chauffeur, uw rijbewijs, drie werkbades (van 2004, 2007 en 2009), uw dienstboekje, een krantenartikel over het incident in Orakzai, een dreigbrief van de Taliban en een brief van de dorpsouderen van Orakzai die bevestigen dat u problemen heeft met de Taliban.*

## **B. Motivering**

*Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.*

*Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u problemen met de Taliban heeft gekend. Zo heeft u het niet geloofwaardig gemaakt dat de Taliban u ervan hebben verdacht hun schuilplaats te hebben onthuld. Tijdens het gehoor werd u meermaals gevraagd waarom zij u daarvan zouden beschuldigen. Telkens stelt u louter dat dit was omdat u voor de overheid werkte en omdat u enkele keren per maand naar Orakzai kwam (CGVS, p.4,5). Uw verklaringen overtuigen niet. Uit de informatie blijkt duidelijk dat dergelijke openlijke oorlogsvoering tussen de Pakistaanse autoriteiten en de Taliban in die periode bijzonder frequent voorkwam. Dat de Taliban ervan overtuigd zijn dat de Pakistaanse autoriteiten een regio zouden omsingelen en luchtbombardementen zouden uitvoeren op basis van een tip die u zou hebben gegeven, is niet aannemelijk.*

*Uit de informatie blijkt bovendien dat de aanwezigheid van de Taliban in Orakzai alomtegenwoordig was en dat dit in maart 2010 leidde tot Operatie Khwakh Ba De Sham, waarbij ongeveer 45.000 Pakistaanse soldaten de strijd aangingen met de Taliban in Orakzai Agency en Kurram Agency. In Orakzai zouden meer dan tweeduizend Talibs zijn gedood. Tienduizenden inwoners geraakten ontheemd. Uzelf bent vreemd genoeg in het geheel niet op de hoogte van deze operatie (CGVS, p.6). Deze vaststelling doet zeer sterk twijfelen aan de band die u beweert te hebben met de regio waar u zegt te zijn geboren en dertig jaar geleden vertrokken bent. Dat u enerzijds meermaals per maand een bezoek bracht aan deze regio en u ook uw asielrelaas in deze regio laat afspelen, maar dat u anderzijds niet op de hoogte bent van deze zeer massale operatie die een enorme impact op deze regio had, is hoogst merkwaardig en roept twijfels op bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.*

*Verder dient te worden gewezen op een tegenstrijdigheid tussen de verklaringen die u aflegde voor de Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds en het Commissariaat-generaal anderzijds. Terwijl u nu zegt dat u aan het werk was in Peshawar toen de Taliban het bezoek brachten aan het huis in Orakzai, stelde u eerder voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u in het huis te Orakzai aanwezig was toen de Taliban er aanklopten. Hiermee geconfronteerd, ontkent u dat u dit eerder zou hebben gezegd (CGVS, p.3-7). Uw ontkening vindt evenwel geen steun in het gehoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken, dat hieromtrent duidelijk is.*

*Voorts dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen sinds uw vertrek uit Pakistan, nu al meer dan twee jaar geleden, niet aannemelijk zijn. Zo stelt u dat u denkt dat de Taliban nog één keer naar uw huis zijn gekomen. U zegt niet te weten wanneer dit was maar u meent dat het in de periode was dat u in Griekenland zou hebben verbleven (CGVS, p.5). Dit is weinig precies, gezien u zeventien maanden in Athene zou hebben gewoond. Indien uw vrouw en kinderen daadwerkelijk het bezoek van leden van de Taliban zouden krijgen, zou u hier ongetwijfeld meer en nauwkeuriger informatie over hebben.*

*Verder dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen over uw reisweg evenmin hebben overtuigd. Zo weet u niet waar u de grens met Iran overstak, kan u niet verduidelijken waar in Turkije u twee maanden zou hebben verbleven, weet u niet waar in Griekenland u aankwam of waar in Italië u aan land ging (CGVS, p.7,8). Over uw verblijf in Athene kan u eveneens bijzonder weinig zeggen, hoewel u daar zeventien maanden zou hebben gewoond. Zo stelt u niet te weten in welk deel van Athene u woonde en kent u er slechts het Victoria Park. Of er een metronetwerk bestaat in de stad kan u niet zeggen. Evenmin weet u welke kleur de stadsbussen hebben (CGVS, p.9). Gevraagd naar uw activiteiten in het safehouse, stelt u louter dat u er kookte voor de andere aanwezigen (CGVS, p.7,9). Over die andere aanwezigen, blijkt u behalve hun naam en land van origine nauwelijks iets te weten (CGVS, p.7). Gevraagd naar de nationaliteit van de smokkelaar in Athene, zegt u dat u denkt dat hij een Afghaan was (CGVS, p.8). Als u werkelijk zeventien maanden door deze man in Athene werd vastgehouden, zou u hier allicht niet aan twijfelen. Uw verklaringen met betrekking tot uw reisweg bevestigen het bedrieglijke karakter van uw asielaanvraag en doen vermoeden dat u op een heel andere manier naar België bent gereisd.*

*Tenslotte erkent het Commissariaat-generaal dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw dossier blijkt dat het hier over een zeer lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar uw ingeroepen vrees voor de Taliban ongeloofwaardig is en u geen andere vrees of problemen inroept, wijst niets er op dat u het slachtoffer van deze strijd zou worden en dat u zich niet elders in Pakistan zou kunnen vestigen. Wat dat betreft, wijst het Commissariaat-generaal ook op de aanwezigheid van Pashtoungemeenschappen elders in Pakistan.*

*De documenten die u voorlegt vermogen bovenstaande appreciatie niet te wijzigen. Uw identiteitsdocumenten (identiteitskaart, geboorteakte, certificaat van domicilie, rijbewijs) bevestigen uw identiteit, die in deze beslissing niet ter discussie staat. De documenten die naar uw werk verwijzen (drie badges, dienstboekje, aanwervingsbrief) tonen aan dat u als chauffeur voor de Pakistaanse overheid werkte en meer bepaald voor een 'administration officer'. Behalve uw ongeloofwaardig bevonden problemen met de Taliban heeft u geen andere problemen ingeroepen die zouden te wijten zijn aan uw werk in dienst voor de overheid. Het krantenartikel vermeldt kort dat er een aanval was in Orakzai en dat daarbij acht terroristen werden gedood (CGVS, p.3,4). Nergens wordt melding gemaakt van uw neven die eveneens zouden zijn gedood. De dreigbrief van de Taliban kan uw asielrelaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. De brief die door de dorpsouderen van Orakzai zou zijn opgesteld, bevat geen enkel officieel kenmerk en kan door eender wie of waar zijn geschreven. Geen van de documenten kan uw geloofwaardigheid herstellen.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

#### **2. Over de gegrondheid van het beroep**

2.1. Verzoeker voert een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, evenals van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat het Commissariaat-generaal ten onrechte stelt dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker problemen heeft gekend met de Taliban. De reden waarom verzoeker geïnterviewd werd door de Taliban is perfect aannemelijk. Indien de woning van de familie van verzoeker werd gebruikt door de Taliban als geheime uitvalsbasis en aangezien verzoeker in overheidsdienst werkte en af en toe in Orakzai kwam is het dan ook aannemelijk dat verzoeker werd geïnterviewd door de Taliban. De dreigbrief is hiervan het bewijs. Verzoeker is goed op de hoogte van de lokale gebeurtenissen in de regio maar er kan niet worden verwacht dat hij van alle gebeurtenissen op de hoogte is. aangezien verzoeker zijn verblijf in Griekenland binnenshuis doorbracht is het perfect begrijpelijk dat hij weinig details kan geven over het buitenleven in Griekenland. Tegenstrijdigheden tussen de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal zijn bijgevolg een normaal en terugkerend verschijnsel zodat een enkele tegenstrijdigheid niet als argument kan gelden om de verklaringen van verzoeker ongeloofwaardig te bevinden. Het niet mededelen van details is te wijten aan stress ingebakken wantrouwen ten aanzien van de overheid en de opgelopen trauma's in het land van oorsprong.

Bij terugkeer naar Pakistan loopt verzoeker het risico te worden mishandeld en zelfs vermoord omwille van zijn problemen met de Taliban. Uit het feitenrelaas van verzoeker blijkt bijgevolg dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft, minstens dat hij bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 loopt.

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de verhoorverslagen van de Dienst Vreemdelingenzaken en van het Commissariaat-generaal en dat verzoeker tijdens die gehoren de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Verzoeker ondertekende het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken, waarmee hij te kennen gaf dat de door hem verstrekte inlichtingen op recht zijn. Hij maakte geen opmerkingen betreffende het gehoor bij het Commissariaat-generaal. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS nr. 169.222 van 21 maart 2007). Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.3. De motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, moet verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Verzoeker verklaart bij een terugkeer naar Pakistan de wraak van de Taliban te vrezen omdat zij hem ervan verdenken hun schuilplaats in Orakzai te hebben verraden.

Verzoeker maakt zijn problemen met de Taliban niet aannemelijk. Zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoeker, die verklaarde dat hij al dertig jaar in Peshawar woonde slechts 'sporadisch' zijn neven in Orakzai ging bezoeken, is het niet geloofwaardig dat hij niet op de hoogte is van één van de grootste militaire operaties die er de laatste jaren plaatsvonden. Bij de operatie Khwakh Ba De Sham in maart 2010, waarbij ongeveer 45.000 Pakistaanse soldaten de strijd aangingen met de Taliban in Orakzai Agency en Kurram Agency kwamen in Orakzai alleen al immers meer dan tweeduizend Talibs om en raakten tienduizenden inwoners ontheemd. Al helemaal onwaarschijnlijk is verzoekers verklaring dat de Pakistaanse autoriteiten een hele regio zouden omsingeld hebben en luchtbombardementen uitgevoerd op basis van één enkele tip van verzoeker temeer daar uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat een openlijke oorlogsvoering tussen de Pakistaanse autoriteiten en de Taliban in die periode heel frequent voorkwam. Terecht kon de bestreden beslissing dan ook besluiten dat ten gevolge van deze vaststelling de beweemde band van verzoeker met de regio waar hij verklaart te zijn geboren en er dertig jaar geleden vertrokken is ernstig kan betwijfeld worden. Het is immers niet aannemelijk dat indien verzoeker enerzijds effectief meermaals per maand een bezoek bracht aan

deze regio en er zijn asielrelaas situeert, hij anderzijds niet op de hoogte is van deze massale operatie die een enorme impact op deze regio had.

Bovendien legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af. Verzoeker verklaarde immers bij het Commissariaat-generaal dat hij aan het werk was in Peshawar toen de Taliban het bezoek brachten aan het huis in Orakzai, terwijl hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij in het huis te Orakzai aanwezig was toen de Taliban er aanklopten. Verzoekers verweer dat wegens tijdsgebrek fouten een courant gegeven zijn in de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken is niet ernstig. Immers, wordt ieder verslag op het einde van het gehoor voorgelezen in de taal van verzoeker die dit vervolgens ondertekent nadat hij zich akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan, hetgeen *in casu* het geval was zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier. Deze tegenstrijdigheid die de kern van het asielrelaas betreft ontnemt dan ook iedere verdere geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

De door verzoeker voorgelegde documenten doen geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat. De bestreden beslissing stelde immers terecht vast dat: *"Uw identiteitsdocumenten (identiteitskaart, geboorteakte, certificaat van domicilie, rijbewijs) bevestigen uw identiteit, die in deze beslissing niet ter discussie staat. De documenten die naar uw werk verwijzen (drie badges, dienstboekje, aanwervingsbrief) tonen aan dat u als chauffeur voor de Pakistaanse overheid werkte en meer bepaald voor een 'administration officer'. Behalve uw ongeloofwaardig bevonden problemen met de Taliban heeft u geen andere problemen ingeroepen die zouden te wijten zijn aan uw werk in dienst voor de overheid. Het krantenartikel vermeldt kort dat er een aanval was in Orakzai en dat daarbij acht terroristen werden gedood (CGVS, p.3,4). Nergens wordt melding gemaakt van uw neven die eveneens zouden zijn gedood. De dreigbrief van de Taliban kan uw asielrelaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. De brief die door de dorpsouderen van Orakzai zou zijn opgesteld, bevat geen enkel officieel kenmerk en kan door eender wie of waar zijn geschreven. Geen van de documenten kan uw geloofwaardigheid herstellen."*

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 c stelt de Raad ten slotte vast dat de verwerende partij erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een in bepaalde periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Evenwel blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat het hier over een zeer lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Met recht besluit de commissaris-generaal dan ook dat aangezien verzoekers vrees voor de Taliban ongeloofwaardig is en hij geen andere vrees of problemen inroept, niets er op wijst dat verzoeker zich niet elders in Pakistan zou kunnen vestigen. Luidens artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij in dat deel van het land blijft (...).

2.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER